

Nyt tulikin kaksi lukua lyhyellä ajalla... Tämä ei tosin ole yhtä pitkä kuin 3. luku Luku 4.

Seuraavana aamuna Aatu ja Jami heräsivät vasta keskipäivällä. Shun oli jo laittanut ruokaa ja ojensi kalavartaita pojille. Katoksen vieressä oli nuotio, jonka vierellä Shun istui. Päivä oli viileä, melkein pakkasen puolella. Aatu ja Jami pinkaisivat nopeasti nuotion viereen lämmittelemään ja syömään. "Tuntuu kivalta, vaikkei yöllä kylmä tullutkaan", Aatu mumisi syödessään. "Joo! Mutta asutko oikeasti täällä?" Jami ihmetteli. "Jep. Vain pahimpina vuosina menen keskukseen. Siellä on sentään vähän pitävämpiä taloja", Shun selitti. Poikien syötyä Shun johdatti heidät pois aukiolta, kallion toiselle laidalle. Reki oli siellä kankaan suojissa. Se oli suuri. Shunin vedettyä kankaan pois Jami veti syvään henkeä ennen kuin huusi: "Vau!" Aatu kiertelin reen ympärillä. "Saa siihen koskeakin", Shun nauroi. Jami hyppäsi heti reen kyytiin. "Toivottavasti tulee lunta, että päästään täällä", Jami sanoi reestä. "Taivas on pilvinen ja on jo aika kylmä, huomenna tai ylihuomenna pitäisi tulla lunta, viimeistään viikon päästä pitäisi olla tarpeeksi", Shun tuumi tuijottaessaan taivasta. Aikansa ihmeteltyään rekeä Aatu muisti mitä oli nähnyt illalla. Hän ei enää erottanut mitään erikoista Shunin korvissa tai käsissä, joten Aatu antoi sen mennä mielikuvituksen syyksi. "Miten sinä muuten oikein elät täällä?" hän kuitenkin kysyi. "Hm. Miten niin?" Shun kummasteli kysymystä. "Siis, mistä saat ruokaa, ja nukutko oikeasti aina tuolla? Ja jos olet metsänvartija, niin eikös sinun kuulu tarkkailla metsien tilaa muutenkin?" Aatu tarkensi kysymystään. "Aaa. Ruokaa saan auttamalla kyläläisiä ja metsästämällä. Samalla kun autan kyläläisiä, kuulen asioita, mitä he tekevät ja saan tietää, jos eläimien takia on ongelmia. Samoin matkoilla näen, jos ihmiset häiritsevät eläimiä. Ja kyllä, yleensä nukun täällä, ellen ole pidemmällä vartijamatkalla tai käymässä keskuksessa kylmimpinä talvina", Shun selitti.

Loppupäivän Shun opetti pojille hyödyllisiä taitoja metsässä. Hän esimerkiksi opetti Aatun sytyttämään nuotion kolmella eri tapaa ilman tulitikkuja ja Jamin tunnistamaan mitkä oksat puissa ovat kestäviä, ja joiden päälle voi astua. Kaikki kolme menivät ajoissa nukkumaan, eli heti kun päivä alkoi pimentyä. Jos kelloa olisi jollain ollut, se olisi näyttänyt vain kolmea.

"Huomenna herätään aikasin, että ehditte takaisin majatalolle", Shun sanoi syyksi. "Minä käyn vielä hakemassa vettä koirille, niillä on yleensä aamulla kova jano", hän ilmoitti hyppiessään parin koiran yli. Eiväthän koirat vettä tarvitse. Lähde oli lähellä ja koirilla menisi kävellenkin sinne vain minuutin. Oikeasti Shun lähti metsästämään. Hän tarvitsi ruokaa matkalle. Yöllä alkoi kova lumipyry. Shunin herättäessä pojat maassa oli jo valkoista kymmenisen senttiä ja lisää satoi koko ajan. "Taitaa tulla vähän raskaampi matka kuin tullessa", Shun tuumi. "Ei kai, mä hyvä kun jaksoin tännekin!" Jami voihki. "Nyt sentään vielä näkee", Aatu mietti. Lumen valkoisuus teki kaikesta heti valoisampaa. "Jos et Jami jaksa, voin kantaa osan matkaa", Shun ehdotti. "Ei ikinä! En tarvi apua", poika tuhahti. Loppumatkan Jami kuitenkin oli Shunilla reppuselässä. "Miten sinä oikein jaksat?" Aatu ihmetteli katsellessaan Shunia joka ei läähättänyt ollenkaan, vaikka kanto Jamiakin. "Keskitälvellä täällä voi olla parikin metriä lunta, silloin vasta on raskasta", Shun tokaisi. "Pari metriä!" Aatu henkäisi. "Kuinka pitkä tämä matka on?" hän jatkoi kyselyä. "En minä tiedä. En ole koskaan mitannut. Arvioisin vähän päälle kymmenen kilsaa, mutten ole ihan varma kuinka paljon on kilsa", Shun tuumi. Porukka oli illalla perillä. Jami oli nukahtanut Shunin selkään ja Aatu puuskutti vierellä heidän saapuessa majatalolle. "Kappas, vihdoinkin te tulitte!" Karri huoahhti tullessaan heitä vastaan ovelle. "Aloimme huolestua kun lumisade alkoi", Susan sanoi ruokapöydästä. "Tätä menoa voimme lähteä jo ylihuomenna", Shun kertoi ja kävi hakemassa Susanin lääkkeen. "Palaamisen kunniaksi minä tarjoan teille kaikille ruuan ilmaiseksi!" Karri päätti ja suuntasi keittiöön. Aatu huomasi selvästi kuinka Shunin korva heilahti tytön pysähtyessä. "Mullekkinko?" Shun kysyi. "Kaikille kaikille", Karri sanoi keittiöstä. Shun haki lääkkeen nopeasti ja istui pöytänsä. "Tällä kertaa helppoa ruokaa!" hän

hihkui hiljaa. Ateria oli äänekäs. Shun söi eniten. Aatulla ja Jamilla oli paljon kerrottavaa. Karrikin oli kiinnostunut Shunin elintavoista. Ruoan jälkeen Shun ajatteli palata takaisin, kun Karri ehti estämään. ”Jää tänne, on jo myöhä, ja pimeä”, Karri ehdotti. ”Mun pitäisi kyllä mennä varmistamaan että kaikki on kunnossa. Kiitos muuten. En voi lähteä ennen kun olen varma, että kaikki rakennelmani kestävät talven”, Shun selitti. ”Palaan ylihuomenna, ja jos lunta on tarpeeksi, lähdetään sillon”, hän ilmoitti vielä Susanille ja marssi ulos ovesta lumisateeseen. Shunilla oli taas vain pitkähihainen paita, shortsit ja kerrankin jopa sukat. Vielä muiden talojen valoissa Aatu kuvitteli näkevänsä taas suipot korvat, karvaiset kädet, ja pikkuhiljaa madaltuvan asennon.